

Дур' долета горска еберица,
Съ криля трепна Ива го разбуди:
„Стани, стани, Иво добаръ юнакъ!
Аль сѣ женетъ, аль сѣ неженето?“ —
Отъ сонъ ми съ Иво разбудило,
И говори Иво добаръ юнакъ:
„А егиди горска еберица!
Ни сумъ женетъ, ни ке да се жена,
Ке си зе'амъ деветъ бракъмъ сестра.“
И го дочу и бога ми молитъ:
„Леле боже, леле мили боже!
Дай ми, боже, пролецки гърмежи,
Дай ми боже есенски доже'и,
Да откорнитъ кула отъ кременя!“
Как' девойка люто що прокълна,
Така госпотъ нейдзѣ ѣ поможи.
Даде госпотъ пролецки гърмежи,
И ми даде есенски доже'и,
И откорна кула отъ кремене.
Пакъ девойка бога помолила,
Дай ми, боже, очи соколо'и,
Дай ми, боже, криля лабедо'и,
Да прелета Сава и Дунава,
Тѣ да падна во войска царе'а,
Да одбера момче спроти мене,
Що не піетъ вино и ракіа,
Що му пейтъ саатъ во пазу'а,
Що му игратъ коня во дворе'и,
Що му игратъ куна на колена!“
Какъ девойка бога що помоли,
Така госпотъ нейдзѣ ѣ поможи,
И ѣ даде очи соколо'и
И ѣ даде криля лабедо'и,
Си прилета Сава и Дунафа,
Тѣ си падна во войска царе'а,
Тѣ си отбра любовъ спроти неа,
Що не піетъ вино и ракіа,
Що му пейтъ саатъ во пазу'а,
Що му игратъ коня во дворе'и,
Що му игратъ куна на колена.
